

Herziening UAV GC: misschien liever een echte oplossingen dan een juridische?

Eindelijk werd dan de herziene versie van de UAV- GC 2005, de UAV-GC 2020, ter visie gelegd. Daar was door velen reikhalzend naar uitgekeken. De praktijk had namelijk geleerd dat er best wat haken en ogen kleefden aan de 2005 versie. Met name waar het ging om de informatieverstrekking. Een gebrek aan informatie leidde nog wel eens tot problemen. Dus was iedereen benieuwd naar de eventuele oplossingen daarvoor. Na de nieuwe UAV-GC te hebben gelezen, vrees ik dat de oplossing vooral juridisch van aard is, maar ik vraag mij af of dat nu de weg is die de markt moet bewandelen.

In de herziene overeenkomst is de informatieverplichting van de opdrachtgever nog steeds zeer beperkt. Deze verplichting gaat niet veel verder dan het verstrekken van de vraagspecificatie, de annexen en een omschrijving van het terrein en de ter beschikking te stellen goederen. Dat is best weinig als je bijvoorbeeld een provinciale weg moet aanleggen. Dat realiseren de opstellers zich ook. In de toelichting lees je daarom een dringende oproep aan de opdrachtgever om ook nog aanvullende informatie aan de Opdrachtnemer te verstrekken die relevant kan zijn voor de aanbidding. Maar een dringende oproep is nog geen verplichting. Dus daarmee los je het probleem van onvoldoende informatieverstrekking nog niet op.

De juridische oplossing

Daarvoor is de nieuwe paragraaf 3-3 bedacht. De systematiek is de volgende. Ook al ontbreekt er relevante informatie over b.v. de bodem, dan nog is de opdrachtnemer verplicht om zijn werk op die bodem af te stemmen. Omdat informatie ontbreekt zal de opdrachtnemer, om een aanbidding te kunnen doen, dus een inschatting moeten maken van die bodem. Als nu tijdens de uitvoering blijkt dat de werkelijke toestand van de bodem afwijkt van die inschatting anders is, dan is dat in beginsel het probleem van de opdrachtnemer. Alleen als die aantoonbaar is, even kort samengevat, zorgvuldig is geweest, dan komt het probleem voor rekening van de opdrachtgever. Dit mechanisme, zo staat in de toelichting, zou opdrachtgevers moeten stimuleren om voldoende informatie te verstrekken. Immers, onvoldoende informatieverstrekking kan een probleem van de opdrachtgever worden. Waarbij ik meteen aantekenen dat de bewijslast voor de opdrachtnemer dan best fors is.

Is dit nu wel de geëigende oplossing? Wat hebben partijen nu aan een overeenkomst die, vanwege ontbrekende informatie, is gebaseerd op inschattingen? Inschattingen, zeker als het gaat verontreiniging, NGE's of de geotechnische toestand, hebben nog wel een de neiging niet juist te zijn. Gevolg: verstoring van het bouwproces en met een beetje pech ook nog discussie over wie de gevolgen in tijd en geld moet dragen. En eerlijk is eerlijk, de vraag of de opdrachtnemer de werkelijke toestand zorgvuldig heeft ingeschat, leent zich voor heerlijke discussies tussen partijen. Dit is nu precies datgene waar opdrachtgever en opdrachtnemers niet op zitten te wachten, schat ik zo in.

Vanuit de techniek bekeken

De gekozen oplossing is nogal juridisch van aard. Maar het gaat hier in de eerste plaats om het realiseren van een bouwwerk. Vanuit de techniek bezien is het baseren van een ontwerp op een

inschatting van de benodigde (maar dus ontbrekende) informatie eigenlijk gekkenwerk. Als je aan je constructeur vraagt waarom hij gekozen heeft voor palen van 22 meter wil je niet als antwoord horen dat hij bij gebreke van onderzoek heeft ingeschat dat daar de draagkrachtige laag wel zal zitten. Het vertrekpunt moet zijn dat er een overeenkomst tot stand komt op basis van voldoende informatie en niet op basis van aannames. Mijn inschatting is dat zowel opdrachtgever als opdrachtnemer het over dit vertrekpunt wel eens zijn. En waar partijen het eens zijn, moet dat toch op één of andere manier in een overeenkomst geregeld kunnen worden, zou je zeggen. Helaas is dat in de herzien UAV-GC niet het geval en dat is best jammer.

R. J. kwaak, advocaat bij Construct Advocaten.